

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Ε΄.-ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΚΑΙ Β΄.

Ὅδε ἐστὶ περὶ ἔργου ἂν θεμιτέρου ἄνθρωπος
βουλεύσασθε ἢ περὶ παιδείας καὶ κώτου καὶ
τῶν κώτου εἰκείων. (Πλάτ. Θεάγος.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

10 — ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ — 10

—
1882

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ἐν Λειψία ὁ γνωστός ἐκδότης ἑλλήνων συγγραφέων καὶ φιλόλογος Γουλιέλμος Δινδόρφιος γεννηθεὶς τῷ 1802. Παιδευθεὶς ἐν τῷ ἐν Λειψία πανεπιστημίῳ, ἐνθα ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Hermann καὶ τοῦ Beck, διωρίσθη τῷ 1828 καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ πάνεπιστημίου, ἀλλὰ ταχέως ἀφῆκε τὴν ἔδραν ἵνα ὀλοσχερῶς ἀσχοληθῇ περὶ τὴν ἐκδοσιν ἑλλήνων συγγραφέων κλασικῶν τε καὶ μεταγενεστέρων, οἷον τῶν τραγικῶν, τοῦ Ἀριστοφάνους, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Ἀριστείδου, τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ Ἰωσήπου, τοῦ Πολυδεύκου, τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ Θεμιστίου, τοῦ Προκοπίου καὶ ἄλλων. Ὁ Γουλιέλμος Δινδόρφιος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δουδοβίκος (ἀπέθ. 1869) ὑπῆρξαν οἱ διασημότεροι τῶν συνεργατῶν τοῦ ἐν Γαλλίᾳ φιλόλογου C. B. Hase (1780—1864) ἐν τῇ τελευταίᾳ ὑπὸ τοῦ Διδότου γενομένη ἐκδόσει τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου. Ἐπ' ἐσχάτων ὁ Γ. Δινδόρφιος περιελθὼν εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ πωλήσῃ ἅπασαν τὴν πλουσιωτάτην αὐτοῦ βιβλιοθήκην.

Μετ' ἀληθινῆς λύπης ἀγγέλλομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ *Πλάτωνος* τὸν θάνατον ἀνδρὸς τιμῆσαντος μὲν τὰ παλαιὰ γράμματα, εἰλικρινῶς δ' ἀγαπήσαντος τὴν ἡμετέραν πατρίδα, τοῦ καθηγητοῦ Κονράδου Βούρσιαν, ἀποθανόντος πρὸ δύο περίπου μηνῶν ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας.

Ἐγεννήθη ὁ Βούρσιαν τῷ 1830 ἐν Mutzschen τῆς Σαξονίας, ἐσπούδασε δὲ ἀπὸ τοῦ 1847 ἐν Λειψία, ὅπου διδασκάλους ἔσχε τὸν Ἄουπτ καὶ τὸν Ὄθωνα Ἰὰν καὶ ἐν Βερολίνῳ. Μετὰ τὸ τέλος τῶν πανεπιστημιακῶν του σπουδῶν ἐπεσκέφθη (1852—53) τὴν Βελγικὴν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἦλθε δὲ τῷ 1854 εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπὶ τινα χρόνον διέτριψεν ἐκμαθὼν καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν. Ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι διατριβὴ ὑπῆρξε παλλαχῶς ὠφέλιμος εἰς τὸν ἔξοχον ἑλληνιστὴν καὶ φιλόλογον, διότι εἶχεν ἐνταῦθα ἐπιδοθῆ ὁ ἀνὴρ εἰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὴν ἐν τῷ παρὰ τὸ Ἄργος Ἡραίῳ ἀνασκαφὴν, ἣν μετὰ τοῦ κ. Ραγκαβῆ εἶχεν ἐπιχειρήσει καὶ καθ' ἣν ἀνευρέθησαν πλεῖστα μεγίστης ἀξίας, μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τέχνης, καὶ εἰς τοπογραφικὰς, αἰτινες ἐχρησίμευσαν εἰς αὐτὸν πρὸς ἐκπόνησιν τοῦ ἀρίστου τῶν ἔργων

του, τῆς Γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος (2 τόμ. ἐν Λειψία, 1862—1872.), ἣν ἔχει προσφωνήσει τῷ ἐν Λυβέκη Δρ. Αὐγούστῳ Βαουμάστερ καὶ τῷ μακαρίτῃ Γεωργίῳ Παπασλιώτῃ. Ἐπανελθὼν τῷ 1856 ὁ Βούρσιαν εἰς τὴν Γερμανίαν διωρίσθη μετὰ δύο ἔτη καθηγητῆς ἐν τῷ ἐν Λειψία πανεπιστημίῳ, ἐκεῖθεν δὲ ἐδίδαξε κατὰ σειρὰν ἐν τῷ ἐν Τυβίγγῃ, ἐν τῷ ἐν Ζυρίχῃ τῆς Ἑλβετίας, ἐν τῷ ἐν Ἰένῃ ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1873 ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ, οὗ διετέλεσεν ὢν καθηγητῆς μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ Βούρτιανᾶριτος ὢν γνώστης τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης ἔγραψε πλείστας διατριβὰς καὶ πραγματείας περὶ τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων τῶν Ἑλλήνων. ἰδίως δ' ἀξία μνείας εἶναι πλὴν τῆς Γεωγραφίας του καὶ ἡ Ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης, ἣν ἔχει καταχωρίσει ἐν τῇ τοῦ Ersch καὶ Gruber Ἐγκυκλοπαιδείᾳ. Αἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ ἀρχαιολογικαὶ καὶ φιλολογικαὶ μονογραφίαι ἔχουσι δημοσιευθῆ καὶ ἐν ἄλλοις μὲν περιοδικοῖς συγγράμμασι (τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι τοῦ Βερολίνου, τῷ Centralblatt) μάλιστα δὲ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῆς Βαυαρικῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν, ἐν τοῖς τῆς ἐν Λειψία Σαξονικῆς Ἀκαδημείας καὶ ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένῳ Jahresbericht ἤτοι ἐτησίᾳ ἐκθέσει τῶν φιλολογικῶν δημοσιευμάτων (ἐν Βερολίῳ, παρὰ τῷ Calvary).

Ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἀξία δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἡ πολύτιμος τοῦ ἀοιδίου ἀνδρὸς πραγματεία περὶ τῆς Ἐρωφίλης τοῦ Κρητὸς ποιητοῦ Χορτάτη καὶ τῆς ὀλης ἡμῶν μεσαιωνικῆς ποιήσεως.

Ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς ΚΑ' συνόδου τῶν Γερμανῶν φιλολόγων (ἐν Αὐγούστῃ, 1862, σελ. 55—60) κατεχωρίσθη ὑπὸ τοῦ Βούρσιαν διατριβὴ ἐπιγραφομένη Ἀρχαιολογικὴ κριτικὴ καὶ ἐρμηνευτικὴ, ἔχουσι δ' ἐκδοθῆ ὑπ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἑξῆς συγγραφεῖς: Firmicus Maternus de errore profanarum religionum (ἐν Λειψία 1856)· Senecae rhetoris opera (αὐτόθι, 1857)· Vibi Sequestri de fuminibus libellus (ἐν Ζυρίχῃ, 1865, 4),

Εἰς τὸν πολύκλαυστον ἄνδρα, ὅστις θανὼν ἐν τῇ ἀκμῇ ἔτι τῆς ἡλικίας ἐστέρησε τοὺς ἀπανταχοῦ ἐργάτας τῆς ἐπιστήμης πόλυτίμου καὶ τῷ ὄντι δυσαναπληρώτου ἐργασίας, εἶχεν ἀπονείμει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

Χρησιτὲ Χαῖρε!

Σ. Κ. Σ.

Ἐπιτεταὶ παράρτημα τῶν πρακτικῶν καὶ λογοδοσιῶν τοῦ Β'. τόμου.